

kunde derfor have ønsket, om man ogsaa paa dette Punkt var kommen Kjøbstadscommissionens Forlangende i Møde mere, end stet er. — Den Bestemmelse i § 10, som siger, at Borgerklub, Næringsbevis eller Bevilling, i Henhold til § 9 i Loven af 29de December 1857, til at drive Værtshushold, Restauration eller Konditori kan herefter ikke gives Nogen, der har udstaaet Straf af offentlig Arbejde eller Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, naar denne er idømt for Løsgængereri eller Betleri eller under en offentlig Sag for nogen af de i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 omhandlede Forbrydelser, tror jeg er hensigtsmæssig og fuldkommen begrundet, naar man tager Hensyn til de Ulemper, der fremkomme derved, at Værtshusholdere omkring i alle Byer skyde op som Raddehatte. Derfor tror jeg, at det i hvert Tilfælde er rigtigt at sætte en Begrænsning med Hensyn til Udøvelsen af denne Næring ved straffede Personer. Naar det endvidere hedder i sidste Passus af samme Paragraf, at den kommunale Bestyrelse i en Kjøbstad kan affatte en Vedtægt, hvori der træffes Bestemmelse om, i hvilket Omfang de i denne Paragraf omhandlede Næringsafkomster kunne meddeles i Kommunen, saa finder jeg en saadan Bestemmelse naturligtvis ganske rigtig, da det efter de statistiske Oplysninger, som foreligge i Kjøbstadscommissionens Arbejder, tydelig nok er godtgjort, at Værtshusholdernes Antal for længe siden er forøget langt mere, end ønskeligt er. Naar det er sagt, at Vedtægten kun kan affattes med Indenrigsministerens Samtykke, finder jeg dette heller ikke betænkeligt. Med Hensyn til § 11, der handler om Forbrugsforeninger, som mod de gjældende Regler udøve deres Virksomhed uden at erhverve Borgerklub eller Næringsbevis, skal jeg bemærke, at jeg finder det meget rigtigt, at Straffen rammer Foreningens Bestyrere og ikke hele Foreningen, og at dette udtrykkelig er blevet fremhævet i Landsthingets Affattelse af Paragrafen. Det Samme gjælder med Hensyn til Forbrugsforeningers Fordeling af Brændevin imellem deres Medlemmer. — Hvad angaar § 12 i Regjeringsforslaget, som er bleven noget forandret i Landsthinget og nu fremtræder som § 11, finder jeg det ganske i sin Orden, at det gjøres til en ligefrem Pligt for Politimesteren eller Herredsfogden paa Embedsvegne at undersøge og forfølge de Overtrædelser, der her er Tale om. Som det hidtil har været, har den Forpligtelse, som har paahvilet Dyrigheden, ikke hørt synderlig Betydning. Det har været meget trangt og svært at faae Dyrigheden til at tage fat, selv om der forelaa de mest aabendbare Brud paa Næringsloven, og derfor finder jeg den her foreslaaede Bestemmelse meget vel begrundet. — Regjeringsforslagets § 13 — § 12 i Landsthingets — gaar ud paa at ophæve i visse Tilfælde den Bevillingsmyndighed, som Indenrigsministeren nu har i Henhold til Næringslovgiv-

ningen. Disse Tilfælde angaa fornemmelig Afstandsbestemmelserne, der omhandles i Næringslovens §§ 28, 54 og 55, og det er ganske vist dem, hvis Overtrædelse er den mest følelige for Kjøbstæderne, og jeg kan ikke Andet end paa- skjønne, at Landsthinget i dette Punkt har fulgt Regjeringen; men jeg vilde dog have ønsket, at hele den Bevillingsmyndighed, der nu er given i Næringslovens § 98, var bleven ophævet, eller at dette dog var stet i meget større Omfang, end stet er nu. For mig staar det i alt Fald saaledes, at Lovforslaget kun giver et Minimum i dette Punkt, naar Bestemmelsen i det Hele virkelig skal tilføre Kjøbstæderne noget Gode. — I den anden Passus af samme Paragraf ophæves ligeledes Indenrigsministerens Bemyndigelse til at tilstede Høsterhandel indtil en Afstand af $\frac{1}{2}$ Mil fra nærmeste Kjøbstad. Ogsaa dette anser jeg selvfølgelig for en heldig Bestemmelse, thi det forrykker altid den normale Tilstand, naar det saaledes ad Bevillingsmyndighedens Vej skal være muligt at gjøre Undtagelser fra Loven. At Indenrigsministerens Bevillingsmyndighed med Hensyn til Brændevinshandel ogsaa ophæves, kan jeg naturligtvis kun anse for heldig. — Seg kan altsaa i det Væsentlige tiltræde saavel Regjeringens Forslag som de Forandringer, der ere foregaaede deri i Landsthinget, og jeg tror ogsaa, at Loven vil blive modtaget med Tilfredshed i Kjøbstæderne; dog skal jeg tillade mig at bemærke, at der efter den nu gjældende Næringslov foreligger adskillige Tilfælde, som ogsaa ville komme til at foreligge fremtidig, og det er, at der tiltrods for Lovens klare Bestemmelse med Hensyn til Afstanden fra Byerne reises baade den ene og den anden Bedrift og det ene Handelsestablishement efter det andet indenfor den lovbefalede Afstand. I Regelen gaar det saaledes til, at Herredsfogden eller Dyrigheden — om det er af Uforsigtighed eller af Ujændtflak med Forholdene, kan ikke afgjøres, skjøndt det Sidste er neppe rimeligt — rask væk meddele Næringsbevis til den, der begjærer det, og det paa Afstande, som ikke ere de lovbefalede. Man har vel ikke Banfælgelighed ved at udvirke en Resolution, hvorved en saadan Bevilling, der er ulovlig, kasseres; men man har dog ikke faa Exempler paa, at Indenrigsministeriet, der jo har Bevillingsmyndighed med Hensyn til enkelte af Næringslovens Bestemmelser, bagefter giver særskilt Bevilling, som hjemler Tilladelse til at drive Bedriften indenfor den lovbefalede Afstand. Naaget som sagt Indenrigsministeriets Bevillingsmyndighed med Hensyn til Afstandsbestemmelserne herefter vil bortfalde, kan jeg dog, naar jeg ser hen til den Fløthed — om jeg bruge det Udtryk — hvormed man hidtil er gaaet frem med Overholdelsen af disse Bestemmelser, ikke Andet end anse det ønskeligt, at der bliver taget yderligere Forsigtighedsregler, for at disse Afstandsbestemmelser ikke skulle blive overtraadte. Det kan dog fornødtvis ikke være